

DOI 10.36074/grail-of-science.30.09.2022.048

ПРО БИТВУ НОСІЇВ АТЛАНТИЧНОГО І ТРИПІЛЬСЬКОГО АРХЕТИПІВ НА РІЧЦІ ТОЛЛЕНЗЕ 3250 РОКІВ ТОМУ І ПРОЯВИ ЇЇ НАСЛІДКІВ У НАШ ЧАС

НАУКОВО-ДОСЛІДНА ГРУПА¹:

Корсак Костянтин Віталійович

д-р. філос. наук, професор, відповідальний автор
ПВНЗ «Київський медичний університет», Україна

Таланчук Петро Михайлович

д-р. техн. наук, професор, Президент
Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна», Україна

Давиденко Ганна Віталіївна

д-р. пед. наук, професор
Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна», Україна

Калакура Ярослав Степанович

д-р. філос. наук, професор
Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Україна

Кірик Тамара Вікторівна

канд. пед. наук, доцент
ПВНЗ «Київський медичний університет», Україна

Похресник Анатолій Костянтинович

канд. філос. наук, доцент, директор
Київський технікум електронних приладів, Україна

Анотація. Це стаття-2 членів «Київського клубу АНТИКОЛАПС» у межах плану участі в історико-археологічній ноореволюції XXI століття. Так ми пропонуємо назвати світове явище відмови від усіх помилкових уявлень про минуле й створення правдивої картини соціальної еволюції людства на основі точних ізотопних датувань, генетичного секвенування й усіх нооісторичних досягнень останніх років. У статті-1 ми використали відкриття провідного генетика світу Девіда Райха та його колег не тільки для доведення факту початку революції, а й для боротьби з поширенням на Заході у 2017-

¹ Повний склад науково-дослідної групи надається в кінці статті.

2020 роках неправди про участь носіїв українських генів (чи «ямників») у повному винищенні «первинних фермерів Європи». Ми довели два фундаментальних факти: 1) перехід від канібалізму до гуманізму в інтервалі 15-10 тис. років тому здійснили пращури українців і європейців-землеробів й поширили разом з гуманістичними цінностями, що заперечували геноцид та убивства; 2) зникнення на теренах Західної Європи «генів фермерів» разом з гуманістичним архетипом спричинене діями пращурів сучасних західноєвропейців, які утвердили агресивний архетип (чи «атлантичну цивілізацію»). Мета і зміст статті полягають в аналізі підготовки до першого зіткнення носіїв двох архетипів на річці Толлензе та викладі авторського бачення його перебігу і наслідків. Розгром нападників зусиллями наших і польських пращурів зупинив навалу аж на два тисячоліття. Як відомо, пізніше цей «Дранг нах Остен» поновився, але у 2022 році Доля (чи Бог?) сформувала для західних слов'янофобів могутній примус допомогти українцям заради збереження не тільки власного матеріального достатку, а й життя. Стаття пропонує засоби прискорення нашої перемоги над «рашистами», які обрали собі найгірший варіант атлантичного архетипу з дикими «азійськими удосконаленнями».

Ключові слова: війна-2022, агресивність Ното, помилки в картині минулого, історико-археологічна ноореволюція-XXI, нооісторичні факти, поява гуманізму, гуманістичний і атлантичний архетипи, Толлензе-битва 3250 років тому, успіх пращурів поляків та українців, наше передбачення ноомайбутнього

1. Вступ

Поєднання жахливих воєнних подій для всіх членів автономного клубу освітян-науковців з назвою «Київський клуб АНТИКОЛАПС» з бажанням виконувати якнайкращим чином свої фахові обов'язки мали наслідком активізацію досліджень стратегічного плану з останніми важливими публікаціями з міжнародному виданні «Грааль науки (Grail of Science)» [1-5]. Відповідальний автор часто отримував запрошення різних редакцій і видань «взяти участь у виведенні української науки на провідне місце у світі», але скерування до них колективного доробку Клубу зустрічало тверду відмову на основі приписів МОН України і переконання в неможливості розвитку наук діяльністю великих науково-дослідних груп. Відповіді були однакові: рекомендовано 1-2 автори, у виняткових випадках — 5 чи 6. Тому «справжнім національним винятком» ми вважаємо Редакцію «Граалю науки», яка цінує насамперед корисність статей і тез для Вітчизни та їх інноваційну якість, а тому відмовляється запроваджувати нормативи чи квоти на кількість авторів. Вона діє за світовими сучасними зразками, які враховують розвиток наукових досліджень до стадії можливості їх виконання тільки великими (зрідка — величезними, як на суперколайдері ЦЕРНу) науковими колективами.

Наш план на найближчі місяці — публікувати цикл орієнтованих на потреби воєнного стану аналітичних матеріалів історико-археологічної тематики, що спираються на відомі нам досягнення нооісторії, яку ми розглядаємо як сукупність переважно ізотопних і генетичних вимірювань — перевірених фактів такої ж надійності та «істинності», яким у фізиці є загальновідомий закон всесвітнього тяжіння. Стаття-1 з назвою «Невідворотність історико-археологічної революції XXI століття і перспективи ліквідації брехні про пращурів українців» опублікована в серпні (Грааль науки, №18-19, [5]), вказала тільки головні риси подій прадавнього минулого, що полягали в поясненні появи двох полярних архетипів поведінки

— гуманістичного праукраїнського і агресивного атлантичного (західноєвропейського).

У ній згадана епічна «міжархетипна» Толлензе-битва, але основна частина викладу присвячена дивному феномену формування в Західній Європі потоку відверто антиукраїнських статей. У них наших пращурів з «культури ямників» звинувачували в практично тотальному винищенні первинних європейських фермерів-землеробів, пращури яких ще в неоліті перенесли рільництво на європейські терени. Нові відкриття генетиків і археологів виявили докази помилковості цього припущення, тому після активності 2017-2020 років українофобська кампанія занепала, хоч і не зникла цілковито, а невдовзі може набрати нових форм завдяки зусиллям російських агентів.

Вся ця тематика глибоко маловідома в сучасній Україні, де сукупність усіх соціальних, економічних і політичних умов останніх 30 років не сприяла «національному науковому Відродженню» й концентрації зусиль над стратегічно-прогресивними дослідженнями. З багатьох причин загал освітян та науковців інших фахів займалися виконанням різноманітних «грантів», вивчали й засвоювали поширені західні зразки останніх двох століть. У цій атмосфері вивищення всього «атлантичного» і зневаги до вершинних досягнень українських науковців (насамперед — В. Вернадського) так і не сформувалися надії на значні національні наукові досягнення стратегічно-перспективного плану. Україна в міжнародній статистиці наукових досліджень рухалась до занепаду, що міг закінчитися розчиненням у переліку африканських країн.

Насправді ж сталося так, що примхою Долі місцем форсмажорних наукових інновацій стала Україна, де відповідальний автор і його колеги продовжили футуристичні пошуки В. Вернадського. Випадково наша науково-дослідна група оволоділа значним масивом даних про наукові досягнення початку XXI ст., продовжує його збільшувати моніторингом новин і власними відкриттями, а тому може запропонувати українцям й усій сучасній популяції Ното засоби захисту від загальновідомого комплексу демографічних, екологічних та всіх інших глобально-цивілізаційних загроз.

Ці засоби ще в 2000-му році провідний автор помітив у дуже великому потоці нанотехнологій і трохи пізніше назвав їх **«ноотехнологіями** (ноосферними технологіями)», що поєднують надання людям всього необхідного з одночасним вилікуванням вже доволі пошкодженої біосфери ([6] та ін.). Детальнішу інформацію про рятівні процеси доцільно розшукувати по слову «Нооглосарій (Nooglossary)», адже ця міні-енциклопедія містить 225 «термінів з майбутнього», що означатиме ноосимбіоз Ното з вилікуваною біосферою. Вкажемо, що багато основних теоретичних положень і конкретних рекомендацій містять вже згадані та інші статті «Київського клубу АНТИКОЛАПС».

Тому після нагадування про знайдені нами шляхи і засоби для повного порятунку людства від колапсів ми маємо можливість обрати для даної статті **важливу мету** історичного спрямування — дослідити феноменальну за значенням і обсягом наслідків віддалену від нас аж на 3250 років битву наших і польських генетичних пращурів з «атлантичними» нападниками, що намагалися не просто поневолити весь європейський слов'янський світ, а цілковито і назавжди знищити генетичні сліди його чоловічої частини.

Обрані **завдання** полягають у пошуках і критичному аналізі наявних

публікацій на тему «Толлензе-битва» з підвищеною увагою не тільки до мілітарних даних і перебігу сутички, а й до світоглядних питань, до системи цінностей і переконань учасників битви з двох сторін, до цілком можливих проявів цього стародавнього феномену навіть у сучасному XXI столітті.

Методологічні підходи вимушено відзначатимуться комплексністю та мультидисциплінарністю, адже нам необхідно шукати й аналізувати найновішу інформацію з багатьох наук. Усім відомо, що в даний момент подвоєння світового масиву знань і технологічних процесів відбувається не за десятки років, як у феодалізмі й на початковій стадії індустріалізму, а за період навчання студентів в університеті (а в багатьох секторах досліджень — ще швидше). Якщо в минулому зміни в історико-археологічному секторі належали до повільних, то поява нооісторії з її комп'ютерними, молекулярними і навіть ядерними вимірами перетворює його в царину мало не безперервних змін та інновацій. На щастя, Інтернет і перші досягнення Штучного інтелекту дають змогу економити багато часу не тільки на пересування між бібліотеками та музеями, а й на пошуки та порівняння необхідних крихт новітньої інформації одразу на всій планеті.

Тому в оцінці обраної проблеми для всього людства нас не покидає оптимізм і надія на те, що нові засоби й майбутні потреби дадуть змогу науковцям України досягнути лідерства не тільки в пропозиції ноотехнологій і ноонаук для виробництва й життєзабезпечення, а й нооідей у сфері світогляду і ноогуманістичних цінностей.

2. Необхідні початкові термінологічні й інші пояснення

Дуже коротко нагадаємо про те, що історично на Заході сформувався поділ «наук (чи наукових знань в найширшому сенсі)» на точні науки з несуб'єктизованою інформацією, що позначаються «Sciences», і на «все інше» — Arts, — що в першому наближенні можна відтворити нашим словосполученням «гуманітарні науки». Будемо економити текст і утримаємося від можливих довгих описів і пояснень вражаючих непорозумінь між нами й ними, адже для нас «педагогічні науки» є цілком зрозумілими і прийнятними, а на Заході їх дослівний переклад з точки зору загалу науковців є повним безглуздом, схожим на «тверду синюватість» чи «березовий чавун».

Для цієї статті й практично всіх праць Клубу найнебезпечнішим «західним безглуздом» є формування в 1960-1980 роках консенсусу щодо значення слова «**ноосфера**». Після років дискусій над змістом та ідеями книги «Феномен людини» [7], в якій француз Тейяр де Шарден «безшизофренічно» спромігся поєднати однаково глибокі матеріалістичні й богословські переконання (щиро вірив у сотворіння УСЬОГО ледь за тиждень і чи не найкраще у світі працював у царині... палеонтології та визначення віку знахідок), науковці Заходу визначили «ноосферу як сферичну оболонку Землі з поєднаних висловлених чи прихованих та неусвідомлених думок усіх мільярдів Ното». Якщо говорити економно, то ноосфера є товстенькою «spirit-оболонкою».

Це рішення рибало всі можливі слова з літерами «ноо» цілковито непридатними у світі Sciences & Arts, в якому немає місця для теології чи спиритизму. Це явище нам дуже зашкодило, адже західні редактори завжди автоматично відхиляли все, що в назвах чи в тексті містило літери «ноо». Рідкісним винятком став болгарський філософський часопис «Идеи», лідер якого професор Ангел Гранчаров належно оцінив текстуальні й інфографічні

пояснення нооїдей, ноотехнологій і ноонаук, а тому прийняв нашу статтю до друку [8]. Він погодився також з тим, що на Заході доцільно використовувати комбінацію термінів «**wisetechnology** \equiv **nootechonology**».

Нам лишається сподіватися на те, що одного прекрасного дня світ розпочне порівнювати наші ноопропозиції з планами щорічних січневих конференцій у Давосі. У цьому разі всі зможуть переконалися в перевазі ноотехнологій над усіма іншими, а нооспільства і нооекономіки — над «Індустрією 4.0» (чи «Індустрією 5.0»). На нашому боці зростання кількості ноотехнологій по експоненті, а проти нас — примітивний консерватизм і практично безглузде використання слова «ферментація (скисання)» в описах бактеріальних ноопроцесів (приклад — отримання чистої міді з природних рідин літосфери).

Закінчимо семантичні пояснення нагадуванням про те, що традиційний для класичної академічної археології термін «**археологічна культура** (чи **а-культура**)» означає сукупність знахідок (черепків, кісток, решток знарядь та ін.) у конкретному місці розкопок, назва якого стає прикметником. В Україні є багато десятків а-культур: антонівська культура, аккайська культура, ... трипільська культура та інші. А-культура не містить чіткої інформації про культуру в універсальному значенні цього слова: мова, звичаї, вірування, походження, генетична спорідненість та все інше. Брак даних у межах а-культур завжди доводилося заповнювати припущеннями, гіпотезами чи найбільш прийнятними вигадками. Ми не підтримуємо односторонню й емоційну критику наявного доробку істориків й археологів (її приклад — суперечлива, однак доволі інформативна книга [9]). Але переконані в корисності для українців якнайбільшої активності в розвитку історико-археологічної ноореволюції на основі використання найновіших ноонаукових досягнень.

3. Традиційне і новітнє пояснення заселення Європи сучасними Номо

З означення а-культури логічно випливає спрощеність усіх аналізів і висновків про процес заселення Європи винахідниками рільництва і скотарства. Використаємо два рисунки аграрної експансії, створені на Заході на основі подібного підходу.

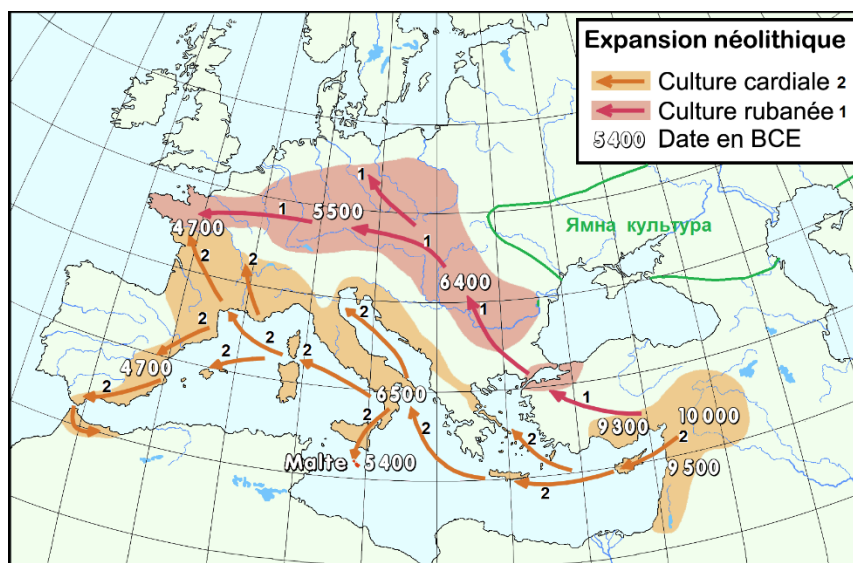

Рис. 1. Стандартне західноєвропейське уявлення про експансію рільників з Близького Сходу на основі вивчення кераміки

Потік з позначкою «1» побудований на основі аналізів знайдених археологами багатьох країн решток кераміки лінійно-стрічкового типу, тобто, створеної через специфічний характер впливу на глину до її обпалювання. Для цих же теренів можна знайти вказівку на існування молодшої на пару тисячоліть «шнурової кераміки» (ми ризикнемо назвати її «спрощеною трипільською»).

Цифрою «2» позначений прибережний середземноморський потік кераміки «імпресо (Inpresso)» чи «кардіальної». Повна назва — культура кардіальної кераміки. Процес оздоблення цього разу має дуже помітний «прибережний» характер й унікальний тим, що завжди використовувалися мушлі смачного і гарного (хоч і невеликого) двостулкового моллюска *Cerastoderma edule*. Вони настільки гарні, що з'їли їх майже доценту, а тому всі знають тільки удвічі більші й скромно оформлені мідії.

Ми запозичили рис. 1 з джерела [10] (з французької Вікіпедії) зі статті про заселення Франції прибульцями з усіх усюд, але вказали на ньому локалізацію ямної культури. Відзначимо, що ця стаття містить всю неправду про навалу «ямників» та її внесок у зникнення у Франції генів винахідників землеробства, чия мирна експансія і вказана на рис.1. Свою попередню статтю-1 ми присвятили доведенню помилковості всіх зарубіжних текстів у статтях, книгах і енциклопедіях про «геноцид ямників» [5].

А рис. 2 запозичений нами з унікально інформативної книги американця Дж. Даймонда «Зброя, мікроби і харч: Витоки нерівностей між народами» [11]. Чесність автора безсумнівна, а сміливість узагалі мало не безмежна. Він не тільки вказує на лідерство пращурів українців в одомашненні коня, але й доволі прозоро натякає на те, що вся індоєвропейська культура і відповідна сім'я мов має «праукраїнське» походження.

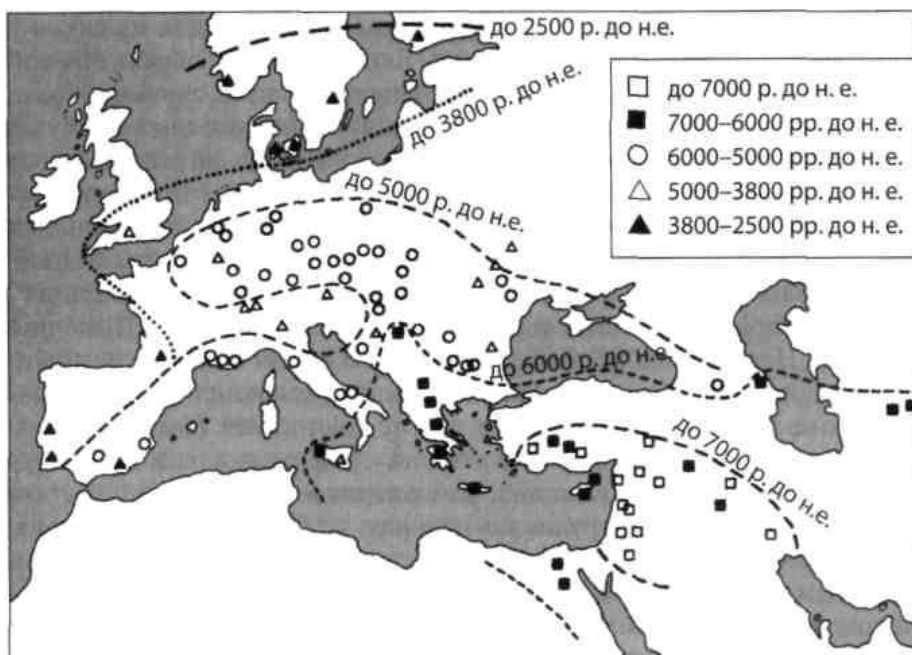

Рис. 2. Поширення землеробства з Родючого півмісяця в Західну Євразію. Карта складена Дж. Даймондом на основі книги «Zohary and Hopf, *Domestication of Plants in the Old World*», але з новітнім калібруванням дат

За всієї поваги до цієї книги, вона містить інформацію обмеженого обсягу, адже створена до виконання світового проекту «Геном 2000» з дешифрування ДНК людини. Тому ми пізніше розширювали міркування Дж. Даймонда на основі досягнень у секвенуванні генів спершу поодиноких пращурів, а останнім часом — уже десятків тисяч [12]. Наскільки вагомі відкриття приносять нові вимірні засоби легко пересвідчитися, наприклад, зі статті [13]. У ній описано як крихітний шматочок кісточки з сибірської печери дав змогу виявити ще одного *Homo Sapiens* — денісівця. Очевидно — це був ще один удар по старій теорії «стрілоподібного» поширення всіх сучасних *Homo* від африканського поєднання Адама-1 і Єви-1.

Та ще важливішими для наших роздумів над переходом *Homo* від фауністичного канібалізму до цивілізованого гуманізму, над загадкою появи рекордно унікальної та людяної трипільської культури на українських чорноземах та іншими «білими стародавніми плямами» стали результати інтенсифікації археологічних досліджень і перетворення їх у важливу державну справу (прикладом можуть слугувати не тільки багаті держави ЄС чи Ізраїль, але й Китай).

У результаті появи нових даних ми постійно доповнювали рис. 2, перетворивши його в рис. 3, що враховує світові досягнення останніх місяців.

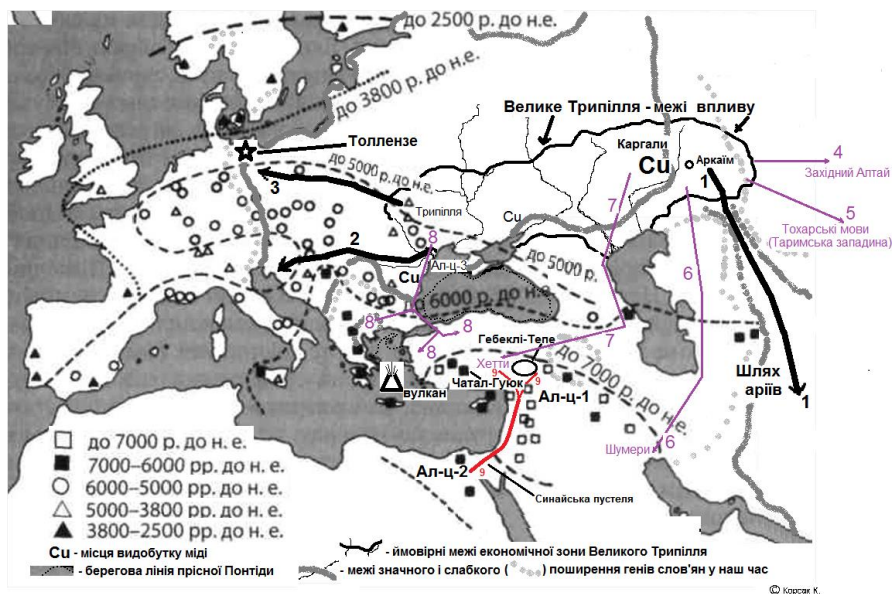

Рис. 3. Схема появи праукраїнського архетипу поведінки і діяльності його носіїв (створення і вплив Великого Трипілля та ін.) в часи неоліту та енеоліту

Зовсім недавно у результаті значних зусиль велика група науковців пояснила час і причини появи на Близькому Сході африканських носіїв українських і праєвропейських генів [14]. Виявилось, що у намаганні покинути Африку задля порятунку від потужніших ворогів наші пращури по жіночій лінії спершу «сховалися у куточку» (в очеретах дельти Нілу), а пізніше в межах 56-44 тис. років тому завдяки короткочасному зникненню Синайської пустелі змогли, як вказує червона лінія 9 на рис. 3, досягти Едему. Досить довго там було безпечно і не бракувало їжі, але закінчення льодовикового періоду примусило

шукати порятунків від загрози голоду й інтенсифікації канібалізму. Для науки Заходу тема канібалізму була своєрідним табу, а життя прадавніх пращурів Номо розглядали ідилічним і безконфліктним — як у біблійному Раю.

Наприкінці 2021 р. відповідальному автору на основі новітніх даних пощастило створити обґрунтовану теорію переходу Номо від фауністичного канібалізму до гуманізму й майже одразу разом з Ю. Корсаком довести, що науковий світ помилявся, вважаючи гуманізм наслідком появи землеробства. Насправді, як свідчить факт створення і використання кільцевих мегалітичних споруд в Гебеклі-Тепе й інших місцях та існування перехідного періоду від збиральництва/полювання до активного землеробства і появи «аграрного комунізму», спершу був винайдений новий світогляд і праукраїнський архетип поведінки, а вже на його основі через пару тисяч років Номо насправді розпочав прощатися з дикунством ([15; 16] та ін.). Все це стало основою нового нашого відкриття — незаперечної участі пращурів українців в чотирьох глобальних революціях (№1 — винайдення гуманізму; №2 — формування Великого Трипілля та індоєвропейського світу; №3 — винайдення першої універсальної релігії (зороастризму); №4 — пропозиція В. Вернадського шляхів і засобів порятунку людства) і всіх наших співвітчизників у п'ятому мегаподвигу — знищенню «ракової пухлини», що заслужила на зневажливе слівце «рашка» ([1] та ін.).

4. Формування двох полярно-відмінних архетипів у пращурів сучасного населення Європи

Науковці знаходять усе більше доказів феноменальної потужності і впливовості винайдених і використаних у Східній Анатолії нашими і європейськими генетичними пращурами засобів гуманістичного виховання всього складу молодих генерацій, а також переборення великого впливу природних генетичних програм, сформованих та удосконалених за мільйони років життя в умовах щоденних небезпек і конкуренції з сусідами, що й зараз відчутні у сутичках за півгектара лугу чи вузьку смужку орної землі.

Та винахід «виховних засобів» став переможним не одразу й не одночасно на всій планеті, а тільки локально — у багатьох сільцях, подібних до багаточислового поселення Чатал-Гююк (новітній варіант назви — Чатал-Гьоюк), яке небезпідставно можна назвати «взірцем аграрного комунізму». Кількість описів цього гуманістично-аграрного чуда зростає з кожним роком, адже після відкриття в 1958 р. британцем Д. Меллартом і дещо похопливих його розкопок в 1961-1965 рр. тільки зараз уряд Туреччини усвідомив важливість цього поселення для всього людства й організував розкопки «за всіма можливими правилами» великою «командою» на чверть тисячі осіб. Вони знімають ґрунт міліметр за міліметром, тому завершать розкопки десь у середині XXI ст., якщо не завадить гарантований «необізнаними в ноотехнологіях науковцями» тотальний всепланетний Колапс (звісно — його боятися не треба).

Нам бракує місця на опису цього незрівнянно важливішого від Трої поселення, яке радять називати не по-старому, а точніше — *Чатал-Гьоюк*, тому ми просто наведемо перелік найважливіших фактів:

1. Мешканці Чатал-Гьоюка будували нові помешкання з армованої глини

на місці попередніх в інтервалі 9400 — 7600 років тому. Саме це зумовило появу 17-19 метрів мало не 20 археологічних шарів на площі, яку оцінюють від 15 до 20 гектарів.

2. Вулиць не було, як і міських чи інших воріт. Відтак, використовувалася безліч драбин та дірок для переміщення з плоского й практично спільного верхнього рівня на глибші. Якість і чистота приміщень були для того часу бездоганні. Як і суспільна рівність та взаємна повага. Всі працювали однаково і підстави для вивищення й неконтрольованих заздощів зникли. Хто з молодих мав бажання підвищити своє реноме — бігав 140 км. до активного у той час вулкану й приносив обсидіан для виробничих знарядь, дзеркал і зброї. Схоже — це була основа багатства поселення.

3. Основні засоби життєзабезпечення на хорошому рівні — рільництво і скотарство. Багато хто доживав до появи онуків. Нещодавно виявили перші надійні ознаки того, що у селищі експериментували з металургією міді, але не перетворили в основне заняття. Тільки після переселення в приморську Болгарію завдяки вугіллю з берізок (там вони, на відміну від Туреччини, ростуть на висотах понад 800 м.) мало не миттєво стали монополістами-металургами для половини Європи.

4. Не виявлено жодних слідів крадіжок чого б то не було (хоч усі знали де лежать цінності, подаровані пращурам, чиї чистенькі кісточки лежали в мішечках «під лавкою»), решток бійок з переламаними кістками, майнової нерівності. Багато інших рис поведінки наших і європейських пращурів у Чатал-Гьююку видаються чистою фантастикою, тому що до його відкриття навіть оптимісти-науковці вважали все це цілковито неможливим.

З демографічних причин землеробство повинно було поширюватися, як вказано на рис. 2, на сприятливі терени. Та й заздрісники-сусіди, що не сприйняли гуманістичний архетип через відсутність кільцевих виховних споруд у тій же Палестині, примусили носіїв прогресу зсуватися усе далі й далі на Захід. Урешті землеробство утвердилося на сприятливих теренах в усій Європі від Атлантики до Дніпра.

У нас присадкуваті землероби досить швидко поєдналися з місцевими аріями — видатними мисливцями, чия чоловіча гаплогрупа R1a виникла понад 20 тис. років тому аж на Алтаї, але врешті примандрувала в Грецію і на Балкани, а після танення мегальодовика досягла українських лісів. Ця спілка утворила подобу «земного раю» — Трипільську культуру, де панувала гуманістична парадигма, рівність статей, феноменальна неагресивність і спроможність вирішувати значні конфлікти без зменшення населення.

Тому арії скерували свої непересічні риси на загальне благо — швиденько одомашнили диких коней, трішки повільніше вивели з них породу «домашніх» (великих, слухняних, лагідних і з надмічною спиною), винайшли колесо й різні варіанти возів, навчилися від праболгар плавити мідь на березовому вугіллі. Потім розшукали на Уралі так багато руд міді, що утворили грандіозну економічну зону, яку ми пропонуємо називати «**Велике Трипілля**» і вивчати всі його різноманітні впливи, частина яких вказана нами на рис. 3 стрілками 1, 2 3, ... 8. Культурно-технологічний вплив у напрямі стріл 2 і 3 зумовив

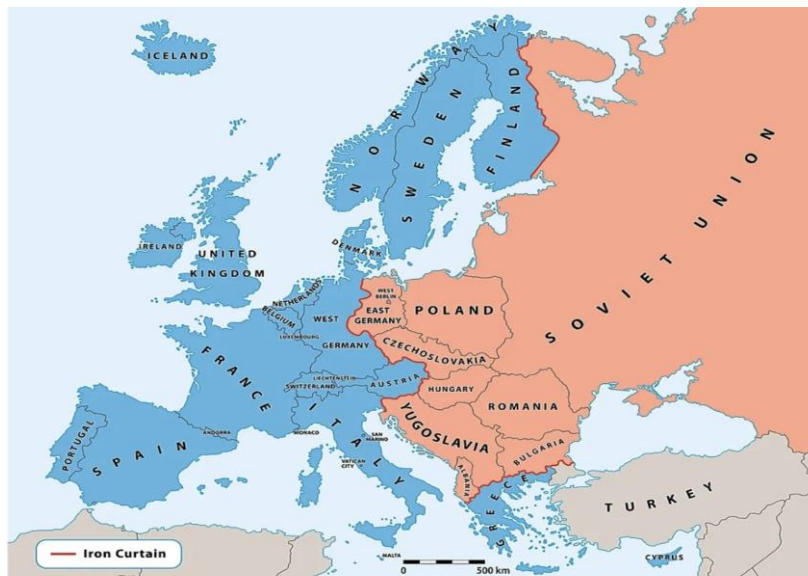
формування населення з високим відсотком чоловічої гаплогрупи R1a й гуманістичним архетипом світоглядних цінностей аж до меридіану Берліна, що також вказано на нашому рис. 3. Всі ці явища відбувалися повільно зі зміною багатьох поколінь, а не так весело й енергійно, як може видатися при спогляданні рис. 1.

Їх кінцевим результатом став всеєвропейський розподіл носіїв чоловічих гаплогруп, що вказаний на рис. 4 (I & J більше інших мають серед заслуг винахід землеробства). Він «трошки помилковий» щодо розподілу R1a на Сході Європи, але нам важливіша його точність у Центральній і Західній Європі.

Рис. 4. Кардинальна проблема класичної археології: як виник 4000 років тому цей виявлений генетиками розподіл чоловічих гаплогруп і чому він такий стійкий? [17; фрагмент фільму]

Ми отримали певний інтелектуальний шок через порівняння розподілу європейських генів з вказаною на рис. 5 схемою узгодженого в Ялті (4-11 лютого 1945 року) поділу Європи на соціалістичну і капіталістичну.

Карта Європи 1946 року

Рис. 5. Тут використана виключно необхідна для всіх українців книга про «рятівника США» та його аналіз аномальності росіян і Росії [18]

Для завершення викладу основного змісту цього параграфу нам необхідно пояснити появу носіїв гаплогрупи R1b на місцях довготривалого перебування чоловіків-землеробів з гаплогрупами I та J. Не запозичуючи ще один інформативний рисунок з масою дрібних позначок зі статті біохіміка й творця ДНК-генеалогії А. Кльосова «Карта і маршрути давніх міграцій гаплогрупи R1b» [19], обмежимося тільки достатньо перевіреними на даний момент фактами:

1). Вважають, що поява гаплогрупи R1b сталася на тих же теренах, що й R1a, але на кілька тисяч років пізніше. Тому стверджувати якусь глибоку генетичну чи мовну спорідненість немає жодних серйозних підстав.

2). Збільшення чисельності до помітних значень відбулося в ареалі впливу східної частини Великого Трипілля в часи його максимальних технологічних та інших досягнень, зокрема, винайдення легких колісниць. Немає жодних вагомих підстав для твердження про запозичення носіями R1b засад гуманістичного архетипу, притаманного R1a.

3) Носії R1b чомусь вирішили відділитися (ми підозрюємо — через несприйняття гуманістичного архетипу) й пішли на Захід по довгій і несподіваній трасі, всюди лишаючи свій генетичний слід: Південне Поволжя → Дагестан → Близький Схід → Єгипет (Тутанхамон мав гаплогрупу R1b) → Північна Африка → Марокко. Висловимо припущення, що серед спонукальних чинників було небажання перетину безмежних територій з домінуванням гаплогрупи R1a і вибір вужчих та зручніших для руху на колісницях трас.

4) З Марокко основна маса гаплогрупи R1b висадилась на тій частинці Іспанії, що містить кінець стрілки 2 на рисунку 1. Кльосов вказує, що ймовірно це сталося 5 000 років тому. За наступні сотні років під впливом R1b (чи з набагато менш імовірних інших причин) гени європейських приатлантичних землеробів занепали майже до нуля, а носії R1b розпочали здійснювати періодичні геноцидні напади на мешканців західної частини Центральної Європи. Європейські археологи віднаходять усе більше місць безладних поховань осіб різної статі і віку. Чотири тисячоліття тому практично сформувалася досить чітка лінія розмежування носіїв двох полярних архетипів — спроможних і неспроможних до геноцидних й інших нелюдських дій.

Що й засвідчують рисунки 4 і 5.

5. Огляд наявних загальних даних про епічну битву на річці Толлензе 3250 років тому

Ця частина статті дає нам змогу поберегти сили на створення цілком оригінальних текстів й перейти до традиційного викладу з використанням цитат з творів ще більш кваліфікованих фахівців. Всього нам відомо понад 150 непоганих публікацій про перебіг самої битви, тому вибір виявився нелегким, адже практично всі вони розпочинаються з таких цілковито стандартних слів:

«Європейські археологи публікують попередні висновки про епічну битву бронзової епохи в долині німецької річки Толлензе (Tollense) між Берліном і Балтійським морем. Тут ще в 1996 році археолог-аматор Ганс-Дітріх Боргвардт і його син Рональд зробили сенсаційні знахідки. Це була кістка людини з глибоко встряглим крем'яним наконечником стріли і два замашистих дерев'яних кийки.

Дослідження показали, що знахідки орієнтовно датуються 1250 роком до н.е. В розпочатих у 2009 році систематичних розкопках спершу вважали, що ураження і кийки були свідченнями невеликої локальної бійки. Але коли кількість знайдених потрочених і цілих черепів пішла на десятки, а кісток - на багато тисяч від сотень осіб, стало очевидним, що на берегах багнистої річки сталася цілковито незвичайна подія. Якась епічна битва — набагато більша від сутичок біля мурів Трої...» (з [20] та багатьох інших подібних).

Зарубіжні публікації були й лишаються зазвичай короткими з описами нових знахідок і підсумовуванням загальної кількості вміщених у створений музей решток учасників битви, які виявилися переважно з вікової групи 20-30 років з високим відсотком тих, хто зазнавав пошкоджень, але виліковувався.

Перейдемо до статті 2020 року вже згаданого нами А. Кльосова, використовуючи важливі фрагменти:

«Річка Толлензе, тиха, спокійна, протікає приблизно за 120 км на північ від Берліна, принаймні на тій її ділянці, про яку буде мова (**наведено сучасне фото річки. Сказано про кістку з ураженням стрілою і додано чітке фото знахідки).

Коли археологи розкопали перші 12 квадратних метрів, витягли, як вони порахували, 1478 кісток людини. Потім, розширенням зони розкопок на площі 450 кв.м. знайшли кістки 130 осіб та п'яти коней. На сьогодні знайшли понад 10 тисяч людських кісток. У результаті виявили, що це була грандіозна на ті часи битва, яка відбувалася вздовж річки впродовж трьох кілометрів, в якій билися не менше 4000 людей. Бій тривав лише один день, а з числа бійців загинули щонайменше 800 осіб. Те, що битва тривала всього один день, археологи уклали з характеру поранень, які не встигли зажити, як буває при знаходженні на викопаних кістках старих поранень, що зажили, як і тих, від яких пізніше хтось все ж загинув. Більшість поранень були «несумісними з життям», як зараз звикли висловлюватися. Билися кінні та піші, билися палицями та стріляли впритул з луків. Датування битви – 3200±40 років тому.

Стало ясно, що це була найбільша битва того часу з усіх відомих. Тоді ж, 3200 років тому, була Троянська війна, але масштаб у порівнянні з битвою при Толлензе був непорівнянний, якщо дотримуватися опису Гомера в «Іліаді» та «Одіссеї». Він повідомляє про загибель 208 троянців та 61 грека. Зрозуміло, що опис Гомера не може вважатися документальним, але інших відомостей все одно немає» [21].

Безсумнівна перевага статей А. Кльосова полягає в його обізнаності в генетичних характеристиках учасників бойовища. Якщо «західні» автори цю тему оминають цілковито, то він одразу наголошує на тому, що переможцями виявилися носії різних субкладів гаплогрупи R1a лужицької культури, які влаштувалися на прибалтійських землях після прибуття зі східніших земель від «культур» з датуванням 6 і більше тисяч років тому. Вказує Кльосов і на те, що вбиті і вкинуті в річковий мул були «обібрані до нитки». Ми ж до його слів додамо інформацію про недавню знахідку тіла з групи нападників на лужичан, що випадково не зазнало грабунку і засвідчило своїм складом набір особистих речей молодого професіонала-вояки (бандита?) тих часів: ніж, долото з

ознаками зношування, багато шматочків металу для обміну на щось інше. Все було щільно спакеровано в згорток, але від оболонки не лишилося нічого.

Наведемо ще один фрагмент статті А. Кльосова, що містить не тільки загальні ідеї, а й попередній чіткий висновок, до якого ми приєднуємося на основі викладеного вище аналізу формування європейських генетичних розподілів:

«Якщо в битві на річці Толлензе билися ранні слов'яни, носії гаплогрупи R1a, то ясно, що вони вистояли, сформували лужицьку культуру і продовжили її розвиток. Але тоді хто були їхні противники? Питання риторичне, тому що на території сучасної Німеччини інших гаплогруп тоді й не було, крім гаплогрупи R1b, нащадків носіїв культури дзвонових кубків, в основному субкладі R1b-P312. Тим більше таких гаплогруп, носії яких були здатні зібрати велике військо, що було незвичайно для тих часів. Якщо так, то наші пращури ще тоді дали відсіч прибульцям із Заходу, що повторювалося згодом ще багато разів»

Основний обсяг статті А. Кльосова містить аналіз недоліків західних науковців в отриманні й використанні генетичних даних: мухлювання й невинуваті підсумовування та усереднення, відверте небажання надавати читачам точну інформацію (правду) про учасників битви. А подібні дані свідчать про лідерство серед нападників носіїв R1b й чималу кількість осіб нижчого рангу з гаплогрупою I2a, тобто решток тих європейських фермерів, які після прибуття R1b розпочали швидко зникати і розбігатися, куди щастило. Дехто залишився на місці, а тому їхні нащадки й могли скласти найнижчі страти армії нападників.

А. Кльосов та його прихильники зазвичай називають носіїв R1b «ербінами», а R1a — слов'янами. Загалом же на основі своїх унікальних знань в заключних абзацах обраної нами для аналізу праці він робить надзвичайно важливий і достатньо обґрунтований висновок, який наведемо без скорочень:

«Найбільший інтерес представляє наявність тієї самої межі між територіями з основною присутністю R1a та R1b. Адже цей кордон тримається вже майже 5000 років! Роздумуючи, приходимо до висновку, що загалом історія Євразії та світу в останні 5000 років стала ареною глобального протистояння носіїв R1b та R1a, яке триває дотепер. Природно, історія робилася всіма групами людства, але були домінуючі та більші чисельно роди. Різні за «пасіонарністю», якщо використовувати термін «пасіонарної теорії етногенезу», введений в опис закономірностей історичних процесів Л.М. Гумільовим. На час загибелі Римської імперії Європа виявилася розділеною на дві частини фактичною межею, що проходить від Середземного та Адріатичного морів до Балтики, де, як уже зазначалося, на захід від колишньої Югославії — Австрії — Чехії — Польщі розташовувалася зона чисельного домінування R1b, на схід — зона чисельного домінування R1a. На захід – народи переважно романської групи мов, на схід — слов'янських мов. Зрозуміло, що так, власними силами, подібні кордони не утворюються, це межі жорсткого протистояння сили у відповідь на силу.

Це була зона протистояння нащадків аріїв нащадкам ербінів, хоча в ній — значно меншою чисельністю — брали участь й інші роди-гаплогрупи, зі

східного боку південні слов'яни гаплогрупи I2a-Y3120 (хоча вони стали помітними за чисельністю лише з початку нашої ери), із західної навіть важко сказати, які гаплогрупи, настільки R1b домінувала силою та кількістю. Кордон встоявся (і встояв) під час військового протистояння римлян і «варварів», римляни на схід від неї пройти не змогли. На півдні цього кордону римляни не змогли пройти на схід від Дунаю та Карпатських гір, хоча ще південніше Римська імперія простягалася від Атлантики аж до Ірану. Отже, справа не в тому, що римляни не хотіли йти на схід, на римлян це не схоже. Вони просто не змогли. Сила знайшла силу.

Схоже, що різна історія аріїв та ербінів може пояснити й особливості їхньої ментальності. Нащадкам ербінів нині властива раціональність, прагнення слідувати чітким юридичним положенням, розробленим ними. Нащадкам аріїв властиве прагнення справедливості, найчастіше в ірраціональній манері, «за поняттями». Не випадково нащадки аріїв в Індії та прилеглих територіях (Тибет) розробили цілу систему роздумів, самоспоглядань, заглиблень у себе, не властиву нащадкам ербінів. Ось ця «євразійськість» у поняттях та вчинках характерна для більшості етнічних росіян, звідси – і дві голови національного символу, розгорнуті на захід та схід.

Відносно недавня історія Європи, 19-го та 20-го століть, не була винятком щодо навали нащадків ербінів на слов'янські землі. Похід Наполеона в Росію, обидві світові війни 20-го століття — тому трагічні приклади. Але щоразу згадану межу між нащадками аріїв та ербінів вдавалося утримувати. І зараз — протистояння триває, часом доходючи до небезпечної межі.

Хоча, треба сказати з жалем, що кордон останнім часом став небезпечно прогинатися, причому не лобовою військовою силою (хоча і така була використана, в Югославії), а моральною та економічною руйнацією зсередини, — те, що називають гібридною війною. Майже всі східнослов'янські країни — Чехія, Словаччина, Польща, Болгарія, Боснія, Хорватія, Чорногорія, Словенія, Україна — піддалися тиску з боку «ербінів». Ось це і є — «дійшли до небезпечної межі». Останній оплот — Росія» [21].

З наведеного кльосівського матеріалу не треба робити висновок про нехайне вивчення усіх його численних праць з багатьох наукових секторів і моря текстів з «pereformat.ru». Підтримуючи його участь в історико-археологічній революції, ми попереджаємо читачів про те, що себе в процесі емоційних дискусій він назвав «науково-російським патріотом», майже ніколи (за рідкісними і цілком вимушеними винятками) не використовує слово «трипільці», чомусь ігнорує відкриття Гебекле-Тепе, Чатал-Гьоюку і т.д. Ризикнемо передбачити, що після своєї статті [22] про витоки українців і росіян він навряд чи погодиться, наприклад, з усією сумою наших наукових доказів про цивілізаційні мегаподвиги носіїв українських генів, що наведена нами у статті [1] та інших

6. Висновки і пропозиції

Ми бачимо у Толлензе-битві (ГУГЛ-пошук пропонує аж 116 000 матеріалів) набагато важливішу тему від Сталінградської чи іншої битви, а тому продовжимо наші аналізи минулого і сьогодення в наступній статті. Там

зможемо детально пояснити розгортання на Заході проплаченої хвилі публікацій з фальшивими твердженнями такого типу: *по неширокій долині ріки до зручної переправи через неї рухався мирний караван торгівців. Несподівано на них напали «місцеві» і влаштували страшну «різанину» (це слово фігурує все частіше) і повний грабіж. Доказом є присутність серед знайдених кісток решток жінок і тотальне вилучення у переможених всього, включаючи найменше особисте* ([23] та ін.).

Останнім часом вказана хвиля звинувачень наших пращурів у безмежному варварстві швидко наростає, ігноруючи факти відсутності у «каравані» колісних чи інших засобів транспортування значної кількості речей для торгівлі чи обмінів, мікроскопічний відсоток жінок на тлі домінування решток молодих і дужих чоловіків, повної відсутності найменших спроб «торгівців» приховати/урятувати своє добро (як мінімум — порозкидати його у воду для створення значних перешкод для грабіжників у привласненні) й багато інших матеріалів для аналізів і висновків континентального значення.

Це, як ми вже вказували раніше, має безперечне значення для усіх українців і поляків для пояснення і наукової підтримки тієї вражаючої єдності, що виникла й посилюється від початку варварської війни-2022. Толлензеподвиг на польській мові звучить інакше, адже насправді це ще в ті часи були слов'янськими землями й мали відповідні назви.

Ми продовжимо розгляд новітньої нооісторичної інформації для точнішого розуміння подій долітописних часів й найбільш імовірного післявоєнного і післяковідного майбутнього. Зокрема, на основі найновішої генетичної інформації надамо докази практично повної генетичної спорідненості українців і поляків, яка так яскраво виявляє себе після 24 лютого 2022 року, перемагаючи всі міфи і вигадки, які століттями створювалися для нашого роз'єднання і ворожнечі. Сподіваємося на поєднання можливостей наших народів у формуванні нооекономіки й ноосупільства на основі заміни екодеструктивних сучасних виробництв екологічно ідеальними ноотехнологіями, на які чекав В. Вернадський у своїх фундаментальних передбаченнях початку 1920-х років ([2] та ін.).

References:

- [1] Korsak K., Talanchuk P., Davydenko G., Mykhaylyuta O., Kalakura Ya., Pokhresnyk A. and others (2022). The Role of Ukrainians and Genetically Related Peoples in the Implementation of the Five Main Universal Worldvised Revolutions. International scientific journal «Grail of Science», №12-13 (April 29, 2022) with the proceedings of the: III Correspondence International Scientific and Practical Conference “An integrated approach to science modernization: methods, models and multidisciplinary”, April 29th, 2022 by NGO European Scientific Platform (Vinnytsia, Ukraine) LLC International Centre Corporative Management (Vienna, Austria). Pp. 526-544 (DOI 10.36074/grail-of-science.29.04.2022.089). (URL: <https://ojs.ukrlogos.in.ua/index.php/grail-of-science/issue/view/29.04.2022/737>) (in Ukrainian).
- [2] Korsak K., Talanchuk P., Davydenko G., Kiryk T., Pokhresnyk A., Korsak Yu and others (2022). Ancient noopredictions V.I. Vernadsky and their current consequences for the world, Ukraine and Russia. International scientific journal «Grail of Science», №14-15 (May; 2022) with the proceedings of the: III Correspondence International Scientific and

- Practical Conference “Scientific researches and methods of their carrying out: world experience and domestic realities”, May 27th, 2022 by NGO European Scientific Platform (Vinnytsia, Ukraine) LLC International Centre Corporative Management (Vienna, Austria). Pp. 469-486. (DOI 10.36074/grail-of-science.22.10.2021. 084) (URL: <https://ojs.ukrlogos.in.ua/index.php/grail-of-science/issue/view/27.05.2022/749>) (in Ukrainian).
- [3] Korsak K.V., Talanchuk P.M., Davydenko G.V., Kalakura Y.S., Kirik T.V., Pokhresnik A.K., Korsak Yu.K. etc.. (2022). On the participation of carriers of Ukrainian genes in the two spiritualization of mankind (Eneolithic and present). International scientific journal «Grail of Science», №16 (June; 2022) with the proceedings of the: III Correspondence International Scientific and Practical Conference “Globalization of scientific knowledge: international cooperation and integration of sciences”, June 17th, 2022 by NGO European Scientific Platform (Vinnytsia, Ukraine) LLC International Centre Corporative Management (Vienna, Austria). Pp. 434-459 (DOI 10.36074/grail-of-science.22.10.2021. 071) (URL: <https://archive.journal-grail.science/index.php/2710-3056/issue/view/17.06.2022/3>) (in Ukrainian).
- [4] Korsak K.V., Talanchuk P.M., Davydenko G.V., Kalakura Y.S., Kirik T.V., Pokhresnik A.K., Korsak Yu.K. etc.. (2022). The Origin and Features of Russian Culture in Terms of Modern Noosciences. International scientific journal «Grail of Science», №17 (July; 2022) with the proceedings of the: III Correspondence International Scientific and Practical Conference «Science of post-industrial society: globalization and transformation processes», July 22th, 2022 by NGO European Scientific Platform (Vinnytsia, Ukraine) LLC International Centre Corporative Management (Vienna, Austria). Pp. 308-333 (DOI 10.36074/grail-of-science.22.07.2022.056) (URL: <https://archive.journal-grail.science/index.php/2710-3056/issue/view/22.07.2022>) (in Ukrainian).
- [5] Korsak K.V., Talanchuk P.M., Davydenko G.V., Kalakura Y.S., Kirik T.V., Pokhresnik A.K., Korsak Yu.K. etc.. (2022). The Irreversibility of the Historical and Archaeological Revolution in Science as a Precondition for the Refutation of Lies about the Ancestors of Ukrainians. International scientific journal «Grail of Science», №18-19 (August; 2022) with the proceedings of the: IV Correspondence International Scientific and Practical Conference «An integrated approach to science modernization: methods, models and multidisciplinary», August 26th, 2022 by NGO European Scientific Platform (Vinnytsia, Ukraine) LLC International Centre Corporative Management (Vienna, Austria). Pp. 317-329 (DOI 1036074/grail-of-science.26.08.2022.52) (URL: <https://archive.journal-grail.science/index.php/2710-3056/issue/view/26.08.2022>) (or file:///D:/Users/We/Downloads/5-11-PB.pdf) (in Ukrainian).
- [6] Korsak, K.V. (2011). Nooekonomika (4-ta khvylya) – shlyakh staloho rozvytku lyudstva u KHKHI stolitti [Nooeconomics (4th wave) — the path of sustainable development of mankind in the XXI century]. *Ekonomist – Economist*, 1, 20-23. (in Ukrainian).
- [7] Teilhard de Chardin, P. (1987). The phenomenon of man / Trad. from French. M.: Nauka (Science). (in Russian).
- [8] Korsak, K.V. & Korsak, Yu.K. (2021). Semantic and Cognitive Barriers to the Noosymbiosis of Humanity and Biosphere / Ideas. *Philosophical journal: international multilingual theoretical scientific application*, No. 1(17)-2(18), June-November, pp. 65-77 (DOI: [https://doi.org/10.34017/1313-9703-2021-1\(17\)-2\(18\)-65-77](https://doi.org/10.34017/1313-9703-2021-1(17)-2(18)-65-77)) (URL: <https://ideas.academyjournal.org/index.php/IDEI/article/view/260/192>) (in Ukrainian).
- [9] Grigorenko, A.M. (2008). Where did the Slavs come from? - Moscow (URL: <https://www.academia.edu/33290636>) (in Russian).
- [10] Histoire du peuplement de la France (URL: https://fr.wikipedia.org/wiki/Histoire_du_peuplement_de_la_France#/media/Fichier:Expansion_n%C3%A9olithique.png).

- [11] Jared Diamond (1997). *Guns, Germs, and Steel. The Fates of Human Societies.* W.W. Norton & Company. New York. London.
- [12] Shaw D. (2022). Telling Humanity's Story through DNA. Geneticist David Reich rewrites the ancient human past / *Harvard Magazine*, 124, 6, July-August (URL: <https://www.harvardmagazine.com/2022/07/feature-ancient-dna>) Appeal 15-07-2022.
- [13] Paabo, S. & Slon, V. (2019). Paleogenetic reconstruction of the Stone Age // *Nauka iz piervykh ruk — Science first hand.* Volume 82. No. 2. April 10th (URL: <https://scfh.ru/papers/paleogeneticheskaya-rekonstruktsiya-kamennogo-veka/>) (17-04-2019). (in Russian). Appeal 6-08-2022.
- [14] Langgut D., Almogi-Labin A., Bar-Matthews M., Pickarski N. et Weinstein-Evron M. (2018). Evidence for a humid interval at ~56-44 ka in the Levant and its potential link to modern humans dispersal out of Africa // *Journal of Human Evolution*, 2018, V.124, pp.75-90.
- [15] Korsak, K.V. (2022). Neolithic origins of the formation of the Ukrainian archetype and Indo-European culture / *Scientific Collection «InterConf», (96): with the Proceedings of the 6th International Scientific and Practical Conference «Scientific Community: Interdisciplinary Research» (January 26-28, 2022).* Hamburg, Germany: Busse Verlag GmbH, 2022. 1206 p. Pp. 340-349. (URL: <https://www.interconf.top/documents/2022.01.26-28.pdf>) (URL: <https://ojs.ukrlogos.in.ua/index.php/interconf/article/view/18193/15932>) (in Ukrainian).
- [16] Korsak, Yu.K.(2022). On the fundamental foundations of noophilosophy (wisephilosophy) and a new approach to the Neolithic revolution. *International scientific journal «Grail of Science», №16 (June; 2022) with the proceedings of the: III Correspondence International Scientific and Practical Conference “Globalization of scientific knowledge: international cooperation and integration of sciences”, June 17th, 2022 by NGO European Scientific Platform (Vinnytsia, Ukraine) LLC International Centre Corporative Management (Vienna, Austria).* Pp. 333-347. (DOI 10.36074/grail-of-science.22.10.2021.059 (URL: <https://archive.journal-grail.science/index.php/2710-3056/issue/view/17.06.2022/3>)) (in Ukrainian).
- [17] Rawicz E. (2020) *Słowianie cz.1. Najstarsza cywilizacja na świecie* (URL: <https://www.youtube.com/watch?v=bWCq6eotTzA>) (sierpien2020) 14-08-2020. Appeal 7-08-2022.
- [18] Kushnir D. (2022). George Kennan and the Russian question (URL: <https://zbruc.eu/node/112699>) Appeal 2-08-2022.
- [19] Klyosov A. (2019). Karta i marshruty drevnikh migratsiy gaplogruppy R1b [Map and routes of ancient migrations of haplogroup R1b] (URL: <http://pereformat.ru/2019/11/r1b-map/>) (in Russian) Appeal 26-11-2019.
- [20] Faifert A. Incredible battle of the Bronze Age in Northern Europe // *Intellectual online magazine for the curious* (<http://xn----7sbbraqceadr9dfp.xn--p1ai/articles/005207-neveroyatnaya-bitva-bronzovogo-veka-v-severnoy-evrope>) 3-04-2016 Appeal 12-09-2016.
- [21] Klyosov A. (2020) Battle of the Tollense River 3200 years ago (URL: <http://pereformat.ru/2020/11/tollense-battle/>) 19-11-2020.
- [22] Klyosov A. (2019). The conflict between Russia and the West is the continuation of the battle of the civilizations of the Aryans and Erbins (URL: <http://kolokolrussia.ru/russkiy-mir/anatoliy-klyosov-konflikt-rossii-i-zapada--prodoljenie-bitv-civilizaciy-ariev-i-erbinov>) 19-05-2017 Appeal 15-01-2019.
- [23] Berthold Seewald (2020). Battle of Tollense: Massacre of Women and Horses <https://www.tellerreport.com/life/2020-12-17-%0A--tollense-battle--bloody-slaughter-for-women-and-horses-%0A--S1GVlfwu3w.html> (17-12-2020) Appeal 7-09-2022.

Наукові дослідження проводили усі члени науково-дослідної групи у такому складі

Антонюк Людмила Анатоліївна, ст. викл., Ун-тет менеджменту освіти НАПН України;
Артемов Володимир Юрійович, д-р. п. наук, доцент, професор кафедри Національної академії Служби безпеки України, м.Київ;
Бойчук Олена Сергіївна, ст. викл., Київ. нац. економ. ун-тет ім. Вадима Гетьмана»;
Бойчук Наталія Олександрівна, маг. філ., Київ. нац. ун-тет ім Тараса Шевченка;
Гребенюк Анастасія Олександрівна, аспір., ст. викл., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»;
Григор'ян Микола Борисович, канд. техн. наук, доц., Черкаський ін.-тут пожеж. безпеки ім. Героїв Чорнобиля Нац. ун-ту цивільного захисту України;
Гриченко Марина Василівна, канд. ф. наук, ст.н.с. Інституту вищої освіти НАПН України;
Давиденко Наталія Вікторівна, ст. викл., Київський медичний університет;
Давиденко Ганна Віталіївна, д-р. п. наук, проф., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»
Давиденко Віталій Володимирович, д-р. політ. наук, доцент, Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»
Дзвінчук Дмитро Іванович, д-р. ф. наук, проф., Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу;
Донець Зоя Федорівна, канд. п. наук, Комітет з охорони культурної спадщини Національної Ради Жінок України
Дударенко Людмила Валеріївна, канд. філ. наук, Міжнародна академія екології та медицини;
Дяковський Дмитро Анатолійович, канд. екон. наук, професор, Інститут екології, економіки і права, м. Київ;
Євтодюк Антоніна Володимирівна, канд. ф. наук, доцент, гештальт-консультант, м.Луцьк;
Журбинський Дмитро Анатолійович, канд. техн. наук, доц., Черкаський ін.-тут пожеж. безпеки ім. Героїв Чорнобиля Нац. ун-ту цивільного захисту України
Калакура Ярослав Степанович, д-р. іст. наук, проф., Київський національний університет імені Тараса Шевченка
Калакура Олег Ярославович, д-р. політ. наук, проф., Ін-тут політ. і етнонац. досліджень ім. І.Ф.Кураса НАН України
Києнко-Романюк Лариса Анатоліївна, канд. п. наук, доц., Вінницька акад. неперервної освіти;
Кірик Тамара Вікторівна, канд. пед. наук, доцент, ПВНЗ «Київський медичний університет»
Клепко Сергій Федорович, д-р. ф. наук, доцент, Полтавський ін.-тут підвищення кваліфікації вчителів;
Кнодель Людмила Володимирівна, д-р. п. наук, проф., Київський ун-тет ім. Бориса Грінченка;
Кобельський Тарас Володимирович, магістр з біології, КНУ імені Тараса Шевченка
Ковалів Олександр Іванович, д-р. екон. наук, ст.н.співр., Інститут агроєкології і природокористування НААН України
Коломієць Олена Вікторівна, канд. філол. наук, доц., Таврійський нац. ун-тет імені В.І. Вернадського
Корнієнко Віра Григорівна, м.філол., Інститут екології, економіки і права, м. Київ;
Корсак Костянтин Віталійович, д-р. ф. наук, проф., ПВНЗ «Київський медичний університет» **(відповідальний автор)**;
Корсак Юрій Костянтинович, канд. ф. наук, ст.н.сп., Інститут вищої освіти Національної акад. педагогічних наук, м. Київ;
Кузьмінець Микола, д-р. техн. наук., Національний транспортний ун-тет, м.Київ;
Кузьмінець Оксана, канд. с/г. наук, Націон. ун-тет біоресурсів та природокористування, м.Київ;
Кулик Оксана Миколаївна, здобувач Інституту вищої освіти НАПН України;
Лісовська Любов Володимирівна, проректор Інституту екології, економіки і права, м. Київ;
Лук'яненко Ігор Володимирович, магістр з фінансів, МАУП, м. Київ
Ляшенко Лариса Миколаївна, канд. п. наук, доцент, Київський нац. ун-тет імені Тараса Шевченка;
Максименко Геннадій, ГО «Центр-99», голова правління, здобувач PhD, м. Київ;
Максименко Олена Валеріївна, ГО «Центр-99», засновник Наукового сектору, м. Київ;
Мартинюк Сергій Якович, воїн, письменник, краєзнавець, журналіст, громадський і політичний діяч України;
Михайлюта Валентина Петрівна, канд. ф. наук доцент Інституту журналістики КНУ імені Тараса Шевченка;
Михайлюта Ольга Олександрівна, кандидат наук із соціальних комунікацій;
Муляр Галина, канд. іст. наук, доцент, Академія праці, соціальних відносин і туризму, м.Київ;
Павловський Є.А., м. іст. наук, каф. укр. та лат. мов, ПВНЗ «Київський медичний університет»;
Парапан Василь Борисович, директор Центру «Практична філософія», м. Київ;
Петрукович Світлана Вікторівна, канд. п. наук, доцент, Ніжинський ДУ ім.Миколи Гоголя;
Пилипенко Світлана Павлівна, канд. ф. наук, доцент, Київський медичний університет;
Поляк Ольга Вікторівна, канд. п. наук, доцент, Київський нац. ун-тет імені Тараса Шевченка;
Похресник Анатолій Костянтинович, канд. ф. наук, доц., дир. Київ. техн. електор. приладів, Президент спілки ректорів України
Руденко Юрій Дмитрович, д-р. п. наук, проф., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»
Сергійчук Володимир Іванович, д-р. іст. наук, проф., Київський національний університет імені Тараса Шевченка
Соловей Ніна Василівна, канд. філ. наук, доцент, Київський нац. ун-тет імені Тараса Шевченка;
Сонько Сергій Петрович, д-р. географ. наук, проф., Уманський національний ун-тет садівництва;
Таланчук Петро Михайлович, д-р. техн. наук, проф., Президент Відкритого міжнародного ун-ту розвитку

людини «Україна»;

Таланчук Ірина Володимирівна, канд. правн. наук, Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»

Тарутіна Зінаїда Євгенівна, канд. мед. наук, экс-працівник Інституту вищої освіти НАПН України;

Тименко Володимир Петрович, д-р. п. наук, проф., Київська держ. акад. декоративно-прикладного мистецтва і дизайну ім. Михайла Бойчука;

Томіна Ю.О., канд. п. наук, доц., Київський нац. торговельно-економічний університет;

Тополь Ольга Володимирівна д-р. ф. наук, проф., Нац. пед. ун-тет імені М.П.Драгоманова;

Тростянецький Олексій Іванович, аспірант, Нац. пед. ун-тет імені М.П.Драгоманова;

Уваркіна Олена Василівна, д-р. ф. наук, проф., Нац. техн. ун-тет України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»;

Ховпун Олексій С., канд. юрид. наук, зав. каф., Академія праці, соціальних відносин і туризму;

Чорний Олександр Олексійович, д-р. ф. наук, проф. Національний університет «Чернігівський колегіум» ім. Т.Г.Шевченка;

Чорнойван Ганна Петрівна, канд. п. наук, Інститут вищої освіти НАПН України;

Чухліб Тарас Васильович, д-р. іст. наук, ст.н.співр., Відкритий міжнародний ун-тет розвитку людини «Україна»

Шакур Наталія Валеріївна, канд. ф. наук, доц., зав. кафедри філософії і суспільних наук НУ "Чернігівська політехніка";

Шевченко Сергій Леонідович, д-р. ф. наук, професор, кафедра філософії, біоетики та історії медицини НМУ ім. О. О. Богомольця;

Шевчук Ірина Костянтинівна, ст. викл. Київський медичний університет;

Шугалій Наталія Євгенівна, канд. п. наук, доц., Ніжинський нац. ун-тет імені Миколи Гоголя;

Юрій Михайло Федорович, д-р. іст. наук, проф., Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

Яцків Ярослав Степанович, д-р. фіз.-мат. наук, академік Національної академії наук України.

Кафедра української та латинської мов ПВНЗ «Київський медичний університет»: **Бабаєвська** Тетяна Григорівна; **Білозьоров** Володимир Олександрович; **Боголюбова** Марина Михалівна; **Вихор** Віктор Григорович; **Луценко** Тетяна Леонідівна; **Ляліна** Ольга Олександрівна; **Онкович** Ганна Володимирівна; **Редько-Шпак** Леся Вікторівна; **Рихлік** Людмила Петрівна; **Флегонтова** Наталія Миколаївна; **Бикова К.С.**, **Гордієнко А.М.**, **Коротун О.О.**, **Рибалко Г.М.**
